

edugate.gr - Της Αμαλίας Κ. Ηλιάδη, φιλολόγου-ιστορικού, Δ/ντριας 3ου Γυμνασίου Τρικάλων

Τα εκπαιδευτικά προβλήματα δεν είναι τόσο απλά όσο, ίσως συνήθως, φαίνονται. Και το πιο απλό παιδαγωγικό πρόβλημα, όταν εξεταστεί στις ουσιώδεις παραμέτρους του, φαίνεται πολύπλοκο γιατί εμπλέκονται σ' αυτό πολλοί παράγοντες (μεταβλητές), που ενεργούν τουλάχιστο σε τέσσερα επίπεδα:

φυσικό, κοινωνικό, πνευματικό, συγκινησιακό. Γι' αυτό δεν υπάρχουν πάντα «έτοιμες λύσεις» για κάθε συγκεκριμένο πρόβλημα που παρουσιάζεται στην εκπαιδευτική διαδικασία σε κάθε τάξη.

Δεν πρέπει να δίνουμε μεγάλη σημασία με την έννοια της απόλυτης βαρύτητας στη βαθμολογία, ως το μοναδικό κριτήριο και δείκτη της προσωπικής αξίας ενός παιδιού. Άλλωστε δεν είναι όλοι οι παράγοντες-συντελεστές της εκπαιδευτικής διαδικασίας μετρήσιμοι και για ορισμένα σοβαρά προβλήματα που αφορούν τα παιδιά, οι βαθμοί δεν τα «αποκαλύπτουν» όλα.

Οι γονείς που πληροφορούνται από τους δασκάλους και τους καθηγητές για τα παιδιά τους

Συντάχθηκε απο τον/την administrator
Δευτέρα, 21 Νοέμβριος 2011 19:31 -

ότι είναι «καλά παιδιά», έστω κι αν οι βαθμοί τους δεν τους ικανοποιούν εντελώς , είναι άξιοι συγχαρητηρίων γιατί μετέδωσαν στα παιδιά τους ήθος , ουσιαστική ευγένεια και τρόπους. Αντίθετα, δεν δικαιούνται να είναι υπερήφανοι και επηρμένοι, όσοι ακούνε παράπονα για τη συμπεριφορά των παιδιών τους, ακόμη κι αν έχουν είκοσι στρογγυλό! Βέβαια, οι βαθμοί δείχνουν γνώσεις, ικανότητες, δεξιότητες, εργατικότητα. Συχνά παραπέμπουν σε ιδιαίτερη εξυπνάδα...και ποιος μπορεί να ισχυριστεί ότι αυτά δεν είναι ευκαταία και κοινωνικώς αποδεκτά.

Όμως ας σκεφτούμε ότι πρόκειται για εφήβους στην πρώιμη εφηβική ηλικιακή φάση. Για παιδιά 11 μέχρι 15 ετών. Και στην ηλικία αυτή διαμορφώνονται πια οριστικά οι παράγοντες που δομούν την προσωπικότητα. Κι αυτοί, οι εκ των ων ουκ άνευ που επιζητούμε για τα παιδιά είναι η εργατικότητα αλλά και η δυνατότητα για συνεργασία, η δημιουργία πνευματικών ανησυχιών, η ευγένεια, η άμιλλα και όχι η βαθμοθηρία, η αυτοπειθαρχία, ο αυτοσεβασμός και ο σεβασμός του συνανθρώπου.

Το ζητούμενο είναι τι είδους πρόοδο επιδιώκουμε για τους νέους ανθρώπους. Ονειρευόμαστε να πετύχουν τα παιδιά στη ζωή τους με πονηρά τεχνάσματα, με «εξυπνάδες» και αθέμιτους, ενίοτε παράνομους τρόπους, με απλή εύνοια της τύχης, με χοντροκοπιές και αμοραλισμό ή ενσωματώνοντας στη θεωρία και την πράξη της ζωής τους τις ανθρωπιστικές ηθικές αξίες της εντιμότητας και της αξιοκρατίας;

Οι γονείς λοιπόν οφείλουν να προβληματιστούν όταν ακούνε τους καθηγητές των παιδιών τους να μιλούν για δύσκολα παιδιά που εμποδίζουν τη λειτουργία της τάξης ή και του Σχολείου τους. Και με τον όρο «δύσκολα» παιδιά δεν εννοώ παιδιά που έχουν μεγάλη ευαισθησία ή που η ζωή υπήρξε δύσκολη από οικονομική, κοινωνική και ψυχολογική άποψη, για την οικογένειά τους, και γι' αυτό δεν διασφαλίζει την ηρεμία και τη γαλήνη στο οικογενειακό τους περιβάλλον να δουλέψουν και να εξελιχθούν. Ούτε βέβαια εννοώ δύσκολα παιδιά τους εφήβους που έχουν ανήσυχο πνεύμα, που κρίνουν, αμφιβάλλουν και επαναστατούν με τον νεανικό τους τρόπο. Αυτούς δεν πρέπει να τους φοβόμαστε, μάλιστα αυτοί χρειάζονται γιατί με το δημιουργικό και πρωτότυπο πνεύμα τους θα αλλάξουν τον κόσμο.

Προβληματισμός χρειάζεται έντονος για τα παιδιά που δεν ξέρουν να συνυπάρχουν, που δεν έχουν μάθει πως η κοινωνική και, κατ' επέκταση, η σχολική ζωή έχει κανόνες. Που δεν ξέρουν ακόμη πως χωρίς αγάπη, ευγένεια, αμοιβαία υποχώρηση και κατανόηση δεν μπορούν να ζήσουν αρμονικά, ούτε με συνομηλικούς ούτε με μεγαλύτερους.

Συντάχθηκε απο τον/την administrator
Δευτέρα, 21 Νοέμβριος 2011 19:31 -

Επιπροσθέτως, η άσκοπη αμφισβήτηση του σχολείου γενικά και αόριστα, οι απλουστευμένες αρνητικές κρίσεις και η απόρριψη του σχολείου και των καθηγητών, την οποία τα παιδιά οσμίζονται στην οικογενειακή ατμόσφαιρα, μεταπλάθοντάς την σε στείρα άρνηση, αποτελούν ανασταλτικούς παράγοντες για την πρόοδο και την εξέλιξη του εφήβου στο χώρο του σχολείου και ενδεχομένως και στην κατοπινή ζωή στην ευρύτερη κοινωνία.

Ο «δάσκαλος» των παιδικών και εφηβικών μας χρόνων αποτελεί συνήθως μια γλυκόπικρη και πολύτιμη ανάμνηση. Ενίοτε προβάλλει στη μνήμη μας ως ένα πρόσωπο με ιδιαίτερη αξία, πλάι στους γονείς μας και τα άλλα αγαπημένα μας πρόσωπα. Εκείνο που τον τοποθετεί στη θέση αυτή δεν είναι ίσως τόσο τα ξεχωριστά προσόντα, οι αρετές και ικανότητες της προσωπικότητάς του, αλλά το περιεχόμενο και το είδος της προσφοράς του, όταν αυτή είναι ένα έργο πραγματικά ουσιαστικό. Η αξία της προσφοράς του αναγνωρίζεται και σήμερα, εποχή που όλα κρίνονται και πολλά αμφισβητούνται.